

ИЗБОРЪТ

КИЙРА КАС

ПРЕВОД ЦВЕТЕЛИНА ТЕНЕКЕДЖИЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Selection*

Copyright © 2012 by Kiera Cass

All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1139-1

ПЪРВА ГЛАВА

Когато намерихме писмото в пощенската кутия, майка ми подскочи до небето от радост. Вече си беше наумила, че всичките ни проблеми са решени, изпарили са се във въздуха. Единствената спънка в плана ѝ бях аз. Не бих се описала като особено непокорна дъщеря, но и моето търпение си имаше граници.

Нямах никакво желание да се превръщам в кралска особа. Нито пък в Единица. Не исках дори да се *опитвам*.

Скрих се в стаята си, единственото убежище от глъчта в пренаселената ни къща, мъчейки се да измъдря някой аргумент против приумицата ѝ. До момента разполагах само с цяла камара лични убеждения... А далеч не ми се вярваше да се вслуша в някое от тях.

Нямаше начин да се скатавам още кой знае колко. Наближаваше време за вечеря, а в качеството ми на най-възрастното отроче, останало в дома ни, готварската шапка се падаше на мен. Изхлузих се от леглото и влязох в змийското гнездо.

Майка ми ме удостои с кръвнишки поглед, но не и с думи.

Повъртяхме се мълчаливо из кухнята, приготвяйки пилешко, спагети и глазирани ябълкови резенчета, после сервирахме за петима на масата в трапезарията. Излъжех ли се да вдигна очи от ръцете си, мама впиваше укорителен поглед в мен, сякаш си въобразяваше, че успее ли да ме засрами, бързо ще склоня. Често се пробваше. Например когато отказвах да приема някоя работна възможност, понеже знаех, че семейството домакин се държи излишно грубо. Или пък когато ме караше да чистя като луда, ако не можехме да си позволим услугите на някоя Шестица.

Понякога номерът ѝ се получаваше. В други случаи – не. А точно в тази насока бях непокатима.

Направо я вбесях, когато проявявах упорство. Но все пак от нея го бях наследила, така че нямаше какво да се чуди. Не всичко обаче опираше до мен. Напоследък майка ми беше видимо напрегната. Лятото вървеше към края си и студът идеше по петите му. А заедно с него – и тревогите.

С гневен трясък мама остави каната с чай по средата на масата. Лигите ми потекоха само при мисълта за ароматния чай с лимон. Но беше най-разумно да изчакам; не ми се щеше да изпия полагаемата ми се чаша преди вечеря, а после да преглъщам храната с чиста вода.

– Толкова ли ще е страшно да попълниш формуляра? – наруши мълчанието си накрая, неспособна да се сдържа вече. – Изборът може да се окаже уникална възможност за теб, както и за всички нас.

Въздъгнах шумно, размишлявайки, че подобна стъпка ще е не само страшна, ами направо фатална.

За никого не беше тайна, че бунтовниците – подзем-

ните колонии, обявили се срещу Илеа, просторната ни и сравнително млада страна, – често шурмуваха двореца със свирепа мощ. Всички ги бяхме виждали в действие – в Каролина. Къщата на един от магистратите изгоря до основи, а няколко Двойки се простиха с колите си. Ами легендарното организирано бягство от затвора? За него поне донякъде ги оправдавам: пуснаха на свобода една забременяла тийнейджърка, както и Седмица – баща на девет деца.

Потенциалната опасност настрана, но имах чувството, че дори идеята да подпиша документите за Избора ме режеше като с нож. Не можах да сдържа усмивката си при мисълта за многобройните възражения, които бях способна да изтъкна.

– Последните няколко години бяха същински ад за баща ти – изсъска тя. – Прояви поне капка състрадание.

Тате. Да. Наистина исках да му помогна. На Мей и Джерад – също. Дори на майка ми, предполагам. Като излагаше нещата в тази светлина, нямах повод за усмивки. В дома ни цареше напрежение от прекалено дълго време. Питам се дали баща ми щеше да приеме този вариант като шанс за нормализиране на обстановката, дали каквото и да било количество пари можеше да ни върне щастието.

Не че положението ни беше чак толкова нетърпимо: не се борехме за оцеляването си. Поне не мизерствахме. Но и този момент не беше далеч.

Едва три касти ни делеяха от самото дъно. Семейството ни се издържаше с изкуство. А художниците и класическите музиканти бяха само на три стъпки от канавката. Буквално. С големи трудности свързвахме двата края, а приходите ни зависеха пряко от сезона.

Бях прочела в един орфъфан учебник по история, че ня-

кога всички големи празници били скупчени в зимните месеци. Първо някакъв си Хелоуин, след него Денят на благодарността, после Коледа, а накрая и Нова година. Нанизани като маниста.

Коледа се празнуваше и по наше време. Все пак рождената дата на божествата не се мени с годините. Но когато Илеа сключи паметния мирен договор с Китай, новогодишната вечер се премести през януари или февруари, в зависимост от лунната фаза. Всичките ни отделни празници, посветени на благодарността и независимостта, бяха обединени в един-единствен, който наричахме Ден на признателността. С голямо лятно пиршество ознаменувахме сформирането на Илеа и щастието да запазим земите си.

Нямах представа какво е Хелоуин. Тази традиция така и не се възвърна.

Е, поне три пъти в годината всички членове на семейството се включваха в препитанието. Тате и Мей творяха, а редовните им клиенти купуваха картините за подаръци. Двете с мама изнасяхме представления по частни партита – аз пеех, а тя ми акомпанираше на пиано – и гледахме да не отказваме нито един ангажимент. Като по-малка страдах от вцепеняваща сценична треска. С времето свикнах да се възприемам като най-обикновен музикален фон. Все пак точно това представлявахме в очите на работодателите си: слухово, а не визуално развлечение.

Едва седемгодишен, на Джерад тепърва му предстоеше да открие таланта си. Оставаше му още малко време.

Съвсем скоро листата на дърветата щяха да пожълтеят и малкият ни свят отново щеше да изпадне в смут. Пет тежки месеца – едва четирима трудоспособни. И то без всякаква гаранция за работни ангажименти поне до Коледа.

В тоя ред на мисли Изборът започваше да ми прилича на спасително въже, нещо, за което можех да се хвана. Онова проклето писмо имаше силата да ме измъкне от мрака заедно с цялото ми семейство.

Вдигнах поглед към майка ми. Макар и Петица, тя беше доволно позакръглена. Странно, като се имаше предвид, че далеч не можех да я опиша като чревоугодник, пък и нямаше с какво толкова да преяжда. Вероятно беше последица от петте ѝ раждания. Наследила бях рижавата ѝ коса, само че в нейната вече се прокрадваха лъскави бели кичури. Бяха изникнали най-внезапно и в изобилие преди около две години. По ъгълчетата на очите ѝ се четяха фини бръчици, въпреки че още беше сравнително млада, а докато я гледах как снове из кухнята, ми правеше впечатление, че се е прегърбила, сякаш невидим товар тегнеше върху плещите ѝ.

Съзнавах, че носи тежко бреме. И бях наясно, че именно този факт я подтикваше към манипулативното ѝ поведение спрямо мен. Дори в отсъствието на странични фактори се спречквахме предостатъчно, но с тихото настъпление на сивата есен нервите ѝ се обтягаха допълнително. Знаех какво ѝ се върти из ума: смяташе ме за вироглава, задето не исках дори да погледна онзи нищо и никакъв формуляр.

Но на този свят съществуваха някои неща – важни неща, – които обичах. А онзи лист хартия все повече и повече ми заприличваше на тухлената стена, която щеше да ме раздели с тях. Вярно – желанията ми може и да бяха за присмех. Може и да бяха напълно непостижими. Но поне си бяха лично мои. Не бях готова да пожертвам мечтите си, колкото и да държах на семейството си. Достатъчно бях пожертвала в тяхно име.

Кена беше омъжена жена, а Кота вече го нямаше, зато-

ва бързо трябваше да се приспособя към ролята си на най-голямото дете в къщата. Допринасях за домакинството с каквото можех. Организирахме графика на домашното ми обучение съобразно репетициите ми, а те обикновено се проточваха през цял ден, понеже опитвах да овладя няколко музикални инструмента наравно с пеенето.

Но с появата на писмото трудовите ми напъни все повече губеха значение. Във фантазиите на майка ми вече ме бяха коронясали.

Ако имах малко акъл, щях да скрия глупавото уведомление, преди татко, Мей и Джерад да бяха влезли в трапезарията. Само че дори не подозирах, че мама го беше скътала в джоба си и едва дочака да седнем на масата, за да го извади.

– „До семейство Сингър“ – изчурулика тя.

Опитах да дръпна листа от ръката ѝ, но тя се оказа прекалено ловка. Ясно е, че рано или късно щяха да научат, но с това ѝ представление нямаше как да не застанат на нейна страна.

– Мамо, недей! – примолих ѝ се аз.

– Искам да чуя! – изписука Мей. Което изобщо не ме учуди. Сестричката ми беше мое копие, появило се обаче с три години закъснение. Наглед бяхме същински близначки, само че характерите ни се различаваха от небето до земята. За разлика от мен малката бърборана кипеше от надежди. И новоизлюпени любовни страсти. Навярно цялата картинка ѝ се струваше безумно романтична.

Усетих как страните ми пламват от срам. Татко се заслуша с интерес, а Мей направо подскачаше от възбуждане. Джерад, малкото глупаче, продължаваше да си яде невъзмутимо. Майка ми се прокашля и подхвана отново:

– „По последни статистически данни към настоящия момент в дома ви пребивава неомъжена жена на възраст

между шестнайсет и двадесет години. Бихме искали да ви известим за предстоящата възможност да засвидетелствате почитта си към велика Илеа.“

Мей отново нададе писък и ме сграбчи за ръката.

– За теб става дума!

– Знам, дребосък такъв. Пусни ме, преди да си ми счупила ръката.

Тя обаче на отпусна хватката си, а продължи да подскача нагоре-надолу.

– „Този месец многообичаният ни принц, Максън Шрийв, – продължи майка ми – навършва пълнолетие. Радетелят на нацията ни се надява да прекрачи този нов праг в живота си с вярна спътница под ръка, с чистокръвна дъщеря на Илеа. Ако Вашата дъщеря, сестра или повереница е достойна претендентка и желае да се нарече съпруга на принц Максън и многоуважаема принцеса на Илеа, моля, попълнете приложения формуляр и го предайте в най-близкия офис на Окръжна администрация. На произволен принцип ще бъде избрана по една дама от всеки окръг, която ще има честта да се срещне лично с принца.

По време на престоя си участничките ще бъдат настанени в неповторимия Илейски дворец в Анджелис. Семейството на всяка дама ще бъде *щедро възнаградено* – майка ми провлачи последните думи за акцент – заради своята служба на кралското семейство.“

Извъртях саркастично очи. Такъв театър се разиграваше за синовете. Принцесите със синя кръв биваха омъжвани по сметка, в опит да се заздравят все още крехките ни политически отношения с други страни. Понятно ми беше защо – трябваша ни съюзници. И все пак идеята не ми допадаше. Не бях ставала свидетел на подобна безчовечност и се надявах да не ми се наложи. Кралското

семејство не се беше сдобивало с женска рожба от три поколения насам. Принцовете пък гледаха да се оженят за момичета от народа, за да си запазят симпатиите на инак доста избухливата ни нация. Винаги съм мислела, че идеята на Избора бе да ни сплоти и да напомни всекиму, че и държавата ни сама по себе си беше се зародила в прахта.

И двата варианта ми се струваха отблъскващи. А що се отнася до „честта“ да те впишат в конкурс зрелище и да се изтъпанчиш пред очите на цял народ, докато някакво си глазено мекотело посочва най-прелестната и плиткоумна претендентка за безмълвното, кукленско лице, с което да грейва пред телевизионните камери... направо ми идеше да завия от ужас. Нима съществуваше нещо по-унизително?

Отгоре на всичко – бях гостувала в домовете на достатъчно Двойки и Тройки, за да заявя с пълна сигурност, че не желая да влизам в средите им – камо ли пък в тези на Единиците. Като изключим периодите на гладуване, се чувствах напълно удобно в кожата си на Петица. Майка ми държеше да се катери по йерархичната стълба – не аз.

– А няма и капка съмнение, че ще се влюби в Америка! Вижте колко е красива – запревъзнася се мама.

– Моля ти се! Най-многого да съм средна хубост.

– Да, ама не! – възрази Мей. – С теб сме като близначки, пък аз съм *хубава!* – Усмивката ѝ беше толкова широка, че не можах да съдржа смеха си. Освен това в думите ѝ имаше логика. Мей наистина беше хубавица.

Но не беше само заради правилните ѝ черти, пленителна усмивка и грейнали очи. Мей излъчваше някаква енергия, позитивно сияние с осезаема притегателна сила. Тя, за разлика от мен, притежаваше магнетизъм.

– Джерад, ти какво ще кажеш? Хубава ли съм? – опитах да го въвека в разговора.

Всички погледи се обърнаха към най-младия член на семейството ни.

– Ъ-ъ! Момичетата са гнусни!

– Джерад, ако обичаш – мама въздъхна неодобрително, но не особено авторитетно. Трудно беше да му се ядоса човек. – Америка, и за миг не се съмнявай, че си прекрасно създание.

– Щом съм толкова прекрасна, защо никой не идва да ме покани на среща?

– О, идват, и още как, само че аз ги пропъждам. Момичетата ми са твърде очарователни, за да ги дам в семейство на Петици. Кена се уреди с Четворка, а съм сигурна, че ти ще стигнеш и по-високо. – Мама отпи глътка чай.

– Името му е Джеймс. Престани да го обозначаваши с цифра. И откога идват да ме търсят момчета? – Усетих как гласът ми придобива все по-писклива нотка. Нито едно момче не ме беше пресрещнало на прага.

– От известно време – намеси се най-накрая татко. В тона му се долавяше лек нюанс на тъга, а погледът му бе закован в чаената чаша пред него. Мъчех се да отгатна кое по-точно го натъжава така. Прихождащите обожатели? Поредният ми скандал с мама? Отказът ми да се явя на конкурса? Разстоянието, което щеше да ни дели, ако склонях?

Двамата с татко бяхме близки. Вероятно защото, когато съм се появила на бял свят, мама вече е била леко поизтощена и по тази причина татко е поел грижите за мен. Наследила съм избухливостта си от нея, но милостивият ми нрав безспорно е негов принос.

Очите му се отлепиха от масата за част от секундата, достатъчно, за да вникна в погледа му. Не искаше да ме

моли за подобна услуга. Не искаше да си тръгна от къщи. Но в същото време нямаше как да отрече колко ползотворно щеше да е участието ми, било то дори за ден.

– Америка, разсъждавай трезво – настоя мама. – Сигурно сме единствените родители в страната, които увещават дъщеря си да се яви на конкурса. Помисли само какви врати ти отваря това! Нищо чудно един ден да си кралица!

– Мамо, дори да имах амбиции да стана кралица, каквито въобще нямам, ще се съревновавам с още хиляди други момичета от нашия окръг. Хиляди. И дори по някаква безумна случайност да ме изтеглят, ще съм рамо до рамо с още трийсет и четири момичета, несъмнено далеч по-завършени съблазнителки от моя милост.

Джерад наостри уши.

– Какви са тези съблазнителки?

– Не е твоя работа – крякнахме всички в един глас.

– Нелепо е да си въобразяваме, че при такова неравностойно положение имам шанс да спечеля – довърших мисълта си аз.

Майка ми скочи от стола си, избутвайки го назад, и се приведе над масата към мен.

– Все някой ще грабне короната, Америка. Имаш не по-малки шансове от останалите момичета. – Хвърли салфетката си и закрачи към вратата, същевременно нареждайки: – Джерад, като приключиш с вечерята, идваш да те изкъпя.

Брат ми простена.

Мей продължи да се храни мълчаливо. Джерад си поиска допълнително, но нямаше. Когато малките се нахраниха, станах да раздигам по масата, докато татко седеше на стола си и сърбаше чай. В косата му отново имаше боя – две-три пръски жълто, които му придаваха доста

комичен вид. Той се изправи и поизтупа няколко трохи от ризата си.

– Извинявай, тате – рекох под носа си, докато събирах чиниите.

– Не ставай глупава, котенце. Не ти се сърдя – усмихна се той искрено и праметна ръка през раменете ми.

– Просто...

– Не е нужно да ми обясняваш, миличка. Знам. – Той ме целуна по челото и добави: – Отивам да поработя.

Отидох в кухнята и се заех да разчиствам. Моята почти недокосната порция покрих със салфетка и пъгнах в хладилника. Всички останали бяха облизали чиниите си.

Въздъгнах тежко и тръгнах към стаята си, за да се приготвя за лягане. Сцената от тази вечер ми действаше на нервите.

Защо майка ми ме изнудваше така? Не водеше ли щастлив живот? Не обичаше ли татко? Защо все нещо не ѝ достигаше?

Изпружих се върху бабунестия дюшек и се впуснах в размисли около Избора. Да си призная, имаше си своите хубави страни. Изтънченото меню например нямаше да ми се отрази зле. Но защо изобщо да си правя труда? Изключено беше да се влюбя в принц Максън. А от видяното по *Илейски осведомителен бюлетин* – той вероятно нямаше дори да ми е симпатичен.

Имах чувството, че мина цяла вечност, докато удари полунощ. До вратата на стаята ми имаше огледало и поспрях пред него, за да се уверя, че косата ми е в прилично състояние. Сложих си и малко гланц за устни. Мама държеше да пестим грима за представленията ни и други публични появи, но в нощи като тази си откривах по мъничко.

С тихи стъпки се промъкнах в кухнята. Събрах остатъ-

ците от вечерята, къшей стар хляб и една ябълка, сложих ги в голяма кърпа и я стегнах на вързоп. Мъка ми беше да се прокрадвам сантиметър по сантиметър до стаята си, но късният час го изискваше. Ако пък бях тръгнала порано, щях да съм кълбо от нерви.

Отворих прозореца и надникнах към скромния ни заден двор. Нощта беше безлунна и позволих на очите си да се адаптират към тъмнината, преди да тръгна. Детската къщичка на дървото отвъд ливадата се очертаваше като черен силует на фона на нощното небе. В детството ни Кота връзваше чаршафи по клоните, уж корабни платна. Той се вживяваше в ролята на капитан, а аз винаги бях помощник-капитанът. В задълженията ми влизаха метенето на пода и приготвянето на блюда от кал и клечки в някоя от тавите на мама. Брат ми загребваше от специалитета с лъжица и „ядеше“, хвърляйки калта през рамо. Което, естествено, ми създаваше допълнително работа с метлата, но аз не възразявах. Просто се радвах, че споделям палубата с Кота.

Поогледах се наоколо. Съседските къщи бяха притъмнели. Не се виждаха натрапници. Изнизах се внимателно през отворения прозорец. В началото все си одирах корема от невежество, но с годините бях овладяла техниката. А и се стараех да не съсипя храната.

Заситних през ливадата, пременена с най-сладката си пижама. Нищо не ми пречеше да си остана с дрехите, но така се чувствах по-добре. Тоалетът ми едва ли имаше някакво значение, но се харесвах в късите си бежови шорти и удобна бяла тениска.

Вече с лекота се катерех по дъсчените стъпала с една ръка. И този талант бях усвоила с годините. Колкото по-нависоко се изкачвах, толкова по-голямо облекчение ме обливаше. Отдалечила се бях едва на няколко метра

от вкъщи, но от това място цялата семейна суматоха изглеждаше като на километри разстояние. Тук никоой не ме пришпорваше да ставам принцеса.

Още с влизането в тясното ми прибежище усетих нечие присъствие. Някой се спотайваше в далечния ъгъл. Ненадейно дишането ми се ускори. Оставих храната върху дъсчения под и присвих очи в мрака. Гостенинът се поразмърда и запали жалък остатък от свещ. Светлината беше оскъдна – едва ли се виждаше откъм къщата, – но достатъчна. С дяволита усмивка на уста пришълецът пръв се обади:

– Здравсти, красавице.